

Sygn. akt II Ka 31/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

15 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Irminy Juszcak Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Turku

po rozpoznaniu 15.03.2019 r.

sprawy **G. C.**

oskarżonej o przestępstwo z art.177 §1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku z 26.10.2018 r. sygn. akt II K 470/17

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.
2. Zasądza od oskarżyciela posiłkowego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze wydatki w kwocie 50 zł i opłatę w kwocie 100 zł.

Waldemar Cytrowski

II Ka 31/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Turku wyrokiem z 26.10.2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 470/17 warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej G. C. o przypisane jej przestępstwo z art. 177§1 kk oraz orzekł od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w kwocie 1.000 zł.

Wyrok zaskarżył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku oraz naruszenie art. 213§1a kpk.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę wyroku poprzez skazanie oskarżonej i orzeczenie na podst. art. 46§1 kk na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia w kwocie 10.000 zł ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelacja nie jest zasadna.

Z treści art. 454§1 kpk wprost wynika, iż Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, co do którego w pierwszej instancji warunkowo umorzono postępowanie. Tym samym Sąd odwoławczy nie może na podst. art. 46§1 kk orzec zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego.

Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów w zakresie ustaleń

co do winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonej czynu nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 7 kpk kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł jedyny logiczny wniosek, że oskarżona swoim zachowaniem wypełniła znamiona przestępstwa z art. 177§1 kk, a wina jej i społeczna szkodliwość przypisanego jej czynu nie były znaczne. Sąd I instancji w prawidłowo sporządzonym, a więc spełniającym kryteria art.424 kpk uzasadnieniu wykazał dlaczego takie ustalenia poczynił. Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podzielając, by jej tu ponownie nie przytaczać, powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia. Ustalona zatem przez Sąd wersja, jeżeli tylko nie opiera się na ocenach dowolnych i jest logicznie poprawna czyni zarzut błędu w ustaleniach faktycznych bezzasadnym, natomiast uzasadnienie takiego zarzutu opiera się na ocenach dowolnych. Taka też sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie.

Na odtworzonym zapisie audiowizualnym z umieszczonej na pojeździe kamery widać, iż pokrzywdzony zjeżdżając z ronda dodał gazu, co – jak wynika z prawidłowo ocenionej przez Sąd I instancji opinii biegłego – było niewłaściwą reakcją na stan zagrożenia stworzony przez zachowanie oskarżonej. Powinien był bowiem zahamować, co z kolei pozwoliłoby na uniknięcie zderzenia z rowerem albo zminimalizowanie skutków tego zderzenia. Oczywiście takie zachowanie rowerzystki niewątpliwie zaskoczyło pokrzywdzonego, co musiało mieć wpływ na możliwość dokładnego rozpoznania stanu zagrożenia, a tym samym precyzyjnego przemyślenia przez niego podjęcia najbardziej właściwego w danych okolicznościach manewru, to jednak – jak w szczególności widać na „zrzucie nr 9” na karcie 11 opinii (k. 63 akt) – reakcja polegająca na włączeniu hamulca była możliwa. Z kolei nagle przyspieszenie po rozpoznaniu zagrożenia, w celu ominięcia rowerzystki, miało wpływ na powstanie u pokrzywdzonego obrażeń w postaci wieloodłamowego, śródstawowego złamania końca bliższego kości piszczelowej lewej.

Dlatego Sąd I instancji zasadnie przyjął, iż wina oskarżonej i społeczna szkodliwość przypisanego jej czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonej, nie karanej za żadne przestępstwo, jej właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, iż pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Oprócz bowiem wyżej wskazanych okoliczności nie można abstrahować od tego, iż przypisane oskarżonej przestępstwo zagrożone jest karą niższą niż górny próg ustawowego zagrożenia umożliwiający warunkowe umorzenie postępowania karnego, skutki wypadku nie wychodzą poza zakres skutków typowych dla przypisania odpowiedzialności z art. 177§1 kk, oskarżona sama doznała obrażeń i przeprosiła pokrzywdzonego a naruszenie porządku prawnego i to nieumyślne, było w jej ponad sześćdziesięcioletnim życiu incydentalne. Ze względów kompensacyjnych, wychowawczych i prognostycznych Sąd nadto na podst. art. 67§3 kk prawidłowo orzekł od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w kwocie 1.000 zł.

Podstawę prawną orzeczenia o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze stanowił art. 636§1 kpk.

Waldemar Cytrowski